Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 239 (2241) ♦ Четвер, 23 грудня 1999 року ♦ Ціна договірна

23 грудня

✔ 1595 р. Єпископи Володимирський Іпатій і Луцький Кирило Терлецький заявили про прийняття унії та визнання верховенства Папи Римського.

✔ 1878 р. На Сумщині народився Степан Тимошенко, вчений, механік-теоретик.

✔ 1913 р. Відбувся перший політ літака І. Сікорського «Ілля Муромець».

✔ 1991 р. Швейцарія і Республіка Казахстан визнали незалежність України.

Раунд другий і останній. Віктор Ющенко — прем'єр

Постанова Верховної Ради України

Про надання згоди на призначення Президентом України Прем'єр-міністром України ЮЩЕНКА В. А.

Відповідно до пункту 12 статті 85 Конституції України Верховна Рада України **постановляє:**

Надати згоду на призначення Президентом України Прем'єр-міністром України ЮЩЕНКА Віктора Андрійовича.

Голова Верховної Ради України О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ, 22 грудня 1999 року.
№ 1333-XIV.

Ранкове та денне засідання 22 грудня

Безперечно, головною інтригою дня було: підтримає Верховна Рада кандидатуру Віктора Ющенка чи «верхи» влади втягнуться у тривалу і дратівливу «прем'єріаду». Багато в чому відповідь на це залежала від «тронної» доповіді претендента. В. Ющенко тезисно окреслив своє бачення виходу України з глибокої системної кризи та вибору шляху подальшого розвитку держави, яке викладено у запропонованій ним програмі. Це, зокрема, упорядкування сфери приватизації державного майна; реорганізація банківської системи; спрямованість на відмову від зарубіжних запозичень; земля має належати тим, хто її обробляє, а яким формам господарювання надавати пріоритет, можна з'ясувати, виходячи з державних інтересів; бюджет уже наступного року має бути бездефіцитним; проведення ефективної адміністративної реформи та деякі інші. Спокійний, але небайдужий тон виступу В. Ющенка вказував, що доповідач усвідомлює серйозність фінансово-економічної та соціальної ситуації, водночас достатньо ясно бачить шляхи розв'язання цих проблем. Він зазначив, що держава підійшла до межі, за якою — цілком можлива глобальна катастрофа. Порятунок — у конструктивній співпраці всіх гілок влади, у проведенні справді державницької політики.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Офіційно

Діалог з Єреваном

Сьогодні Україну з офіційним візитом відвідає міністр закордонних справ Вірменії Вардан Осканян. Під час візиту вестимуться переговори офіційних делегацій України та Вірменії в МЗС, а також відбудеться підписання українсько-вірменських угод. На завтра плановано зустріч глави зовнішньополітичного відомства Вірменії з Головою Верховної Ради Олександром Ткаченком. Вардан Осканян зустрінеться також із Президентом України Леонідом Кучмою та керівництвом Кабінету Міністрів України.

У номер

Проект — 23-го, закон — до кінця року

Уряд України подасть проект державного бюджету на 2000 рік на розгляд Верховної Ради в другому читанні 23 грудня. Про це повідомив у вівторок журналістам в. о. першого віце-прем'єр-міністра Анатолій Кінах, відзначивши важливість прийняття держбюджету вже поточного року. Він також сказав, що уряд «паралельно з підготовкою проекту держбюджету розробляє законопроект «Про порядок фінансування витрат державного бюджету в 2000 році та формування місцевих бюджетів до набрання чинності закону України «Про державний бюджет-2000».

(Закінчення на 2-й стор.).

Наш порятунок — у єдності

Світовий розвій вступив у ту фазу, коли не те що малим, а й великим країнам одноосібно розв'язувати і свої, внутрішні, і особливо проблеми міжнародного характеру стало важко, а вже економічно — то й просто неможливо.

Відтак в усіх регіонах світу визначилась тенденція до посилення інтеграційних процесів. Створюються найрізноманітніші дво- і багатосторонні економічні, політичні, військові та інші союзи. Найпоказовіша в цьому сенсі Західна Європа, держави якої зладнали міцний і життєздатний союз зі спільними парламентом, ринком, грошовою одиницею тощо.

(Закінчення на 3-й стор.).

❍ У видавництві «Картографія» вперше побачив світ україномовний «Великий атлас світу».

❍ Досі не знайдено солдата, який утік із військової частини в Луганській області з автоматом Калашникова.

❍ Розпочато аварійні роботи на затопленому в Севастопольській бухті плавдоці.

P.S.

Є згода, буде й узгодженість

У номер

✓ Київ

Проект — 23-го, закон — до кінця року

(Початок на 1-й стор.).

«Цей документ розглядається в уряді, бюджетному комітеті Верховної Ради з тим, щоб ми, попри ту чи ту ситуацію, мали умови та правила фінансування економіки і держави, виконання держбюджету вже в першому кварталі 2000 року», — підкреслив в. о. першого віце-прем'єра.

На його думку, цей закон може бути альтернативним варіантом, «якщо ми не встигнемо прийняти в цілому закон «Про державний бюджет-2000».

Заступник Голови ВР Віктор Медведчук вважає: якщо до кінця поточного тижня Кабінет Міністрів внесе проект бюджету на 2000 рік, то парламент його прийме ще 1999 року. «Депутати готові працювати у вихідні дні, а також продовжити пленарні засідання наступного тижня», — заявив він.

Референдуму — «зелене»

(Початок на 1-й стор.).

Рішення Печерського райсуду може бути оскаржено в Київському міському суді протягом 10 днів, а потім у Верховному Суді. Підстава — суперечності окремих положень закону про місцевий і всеукраїнський референдуми нормам Конституції.

За словами члена ЦВК Юрія Данилевського, в ЦВК є більш як 14 заяв про реєстрацію ініціативних груп з проведення всеукраїнського референдуму. Розглядаючи їх, Центрвиборчком керуватиметься цим судовим рішенням. Але, очевидно, воно не зможе сповна замінити закон. І, мабуть, парламент змушений буде прийняти новий закон або внести зміни до чинного. А на всеукраїнський референдум житомиряни наполягають винести питання про формування двопалатного парламенту, про скасування депутатської недоторканності, про затвердження Конституції на всеукраїнському референдумі, про дострокове припинення Президентом країни повноважень парламенту.

Конфлікт триває — пацієнт страждає

О шостій міліція била медсестер, а о пів на сьому привезли дитину з опіками. Про це схвильовано розповідали лікарі акушерсько-гінекологічного відділення київської лікарні №2. Як з'ясувалося, розбили окуляри і в народного депутата М. Гуцола. Причина? Конфліктна ситуація навколо медичного закладу, пов'язана з перепрофілюванням згаданого відділення в опіковий центр. До слова, опіковий центр — в аварійному приміщенні лікарні №14.

За словами Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Ніни Карпачової, міська медична адміністрація зіткнула лобами два трудові колективи. Аргументація? Зменшення народжуваності дітей, і щодня в лікарнях не зайнято 200 акушерсько-гінекологічних ліжок. А відтак відділення лікарні №2 перепрофілювати. Звісно, всіх працівників обіцяють стовідсотково працевлаштувати в різних медичних установах.

Перепрофілювання почалося днями згідно з наказом №329 Головного управління охорони здоров'я Києва з нарядом міліції.

Хоча, як зазначила Н. Карпачова, медичне керівництво обіцяло розв'язати конфлікт цивілізованим шляхом. Зрештою, чи доцільно за рахунок акушерсько-гінекологічного колективу вирішувати справу опікового центру? Адже рівень захворюваності на жіночі недуги не знизився, а навпаки — зріс. Нехтуються проблеми жінок лівого берега міста. На 10 тисяч осіб припадає лише 2,71 акушерських та 2,17 гінекологічних ліжок.

✓ Фотофакт

Учора представники Федерації профспілок України пікетували будинок Верховної Ради, протестуючи проти скорочень надходжень до фонду соцстрахування.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Раунд другий і останній. Віктор Ющенко — прем'єр

Парламентська хроніка

Ранкове та денне засідання 22 грудня

(Початок на 1-й стор.).

Як і належить за регламентом, на запитання було відведено 45 хвилин. У ході діалогу депутати мали змогу одержати відповіді на принципові питання. Зокрема, щодо відродження духовності нашого народу, бо тут кризові явища не менш загрозливі, ніж у галузі фінансово-економічній та соціальній. Це й шляхи оздоровлення фінансової системи, де без залучення вітчизняного інвестора справі не зарадити. Віктор Ющенко також зауважив, що його ставлення до вільних економічних зон було й залишається негативним. Він попередив, що перші 100 днів роботи нового уряду буде спрямовано на розв'язання гострих питань зі вжиттям рішучих заходів, у тому числі й непопулярних.

Виступаючи в обговоренні, В. Пинзеник («Реформи-Конгрес») наполягав на підтримці нового уряду на чолі з новим прем'єром на засадах створення парламентської більшості й укладення між фракціями, що до неї входять, політичної угоди.

С. Пересунько («Незалежні») закликав підтримати В. Ющенка як людину, котра не пов'язана з олігархічними кланами. О. Мороз (фракція Соціалістичної партії) зазначив, що йдеться про вибір між продовженням влади кланів або ліберальним напрямом розвитку держави. Саме таким шляхом пропонує йти В. Ющенко, тож фракція соціалістів готова підтримати його кандидатуру. Водночас О. Мороз застеріг кандидата у прем'єри, що ті, хто сьогодні з примусу голосуватиме за В. Ющенка, завтра можуть ужити заходів для його повалення. Тож побажав Віктору Андрійовичу стійкості і цілеспрямовано дотримуватися державницької політики.

Г. Удовенко (НРУ), В. Онопенко («Батьківщина»), М. Сирота («Трудова Україна»), Ю. Костенко (УНР), І. Плющ (НДП), О. Зінченко (СДПУ(о), В. Кононов («зелені»), С. Гавриш («Відродження регіонів») беззастережно підтримали позицію Президента та його вибір Віктора Ющенка.

Були й інші позиції. Низку критичних зауважень висловив Ю. Кармазін («Громада»). Зокрема, він зажадав відмовитися від монетаристської політики, позбутися в новому уряді корумпованого чиновництва, діяти у тісній співпраці з Верховною Радою. За умов дотримання цих та інших вимог фракція готова співпрацювати з новим прем'єром.

Різко негативною була позиція лідера ПСПУ Н. Вітренко.

П. Цибенко (фракція КПУ) не заперечував фахових чеснот Віктора Ющенка. Разом з тим зазначив, що, на думку комуністів, його дії на посаді голови Нацбанку завдали економіці втрат. Тому фракція не може підтримувати його кандидатуру.

С. Довгань (СелПУ) вказав, що фракція не заперечуватиме проти призначення В. Ющенка і того, щоб він та очолюваний ним уряд втілювали визначену пропрезидентськими колами політику. Але ймовірно, застеріг С. Довгань, що через рік тон розмови тут, у парламенті, під час звіту уряду буде зовсім інший. І добре, якщо не доведеться з цього приводу сказати «амінь...»

Президент Леонід Кучма у короткому виступі висловив сподівання, що за умов активної співпраці нині фактично сформованої парламентської більшості та уряду справи в державі набудуть позитивних зрушень.

Голосуванням у поіменному режимі дали згоду на призначення Віктора Ющенка прем'єром 296 народних депутатів. Отже, другий раунд «прем'єріади» виявився і останнім.

* * *

Після перерви першим на розгляд сесії було винесено проект закону про реструктуризацію податкової заборгованості відкритого акціонерного товариства «Лисичанськнафтооргсинтез» за станом на 1 жовтня 1999 року. Ішлося, власне, про те, бути чи не бути українським унікальному підприємству, найбільшому в Європі нафтопереробному заводові, від роботи якого значною мірою залежить забезпечення держави нафтопродуктами. Як зауважувалося, у разі неприйняття законопроекту держава може зазнати збитків щонайменше на 150 млн. доларів.

Доповідь з цього питання зробив народний депутат Є. Анненков. Нині вживаються заходи для зміцнення керівництва підприємством, домовленості з кредиторами щодо реструктуризації заборгованостей, завантаженості потужностей підприємства. Після обговорення проекту закон прийнято в цілому.

У депутатів не виникло жодних зауважень під час внесення змін до деяких законів у зв'язку з прийняттям закону «Про Рахункову палату». Законопроект прийнято в першому читанні. Схвально поставився депутатський загал і до проекту закону про внесення змін у частину першу статті 2-ї Арбітражного кодексу (стосовно Рахункової палати). Його також прийнято в першому читанні. Як і законопроект про державне мито.

Виконуючий обов'язки міністра з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи В. Дурдинець представив Закон України «Про формування, порядок надходження і використання коштів Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення» з пропозиціями Президента від 17 листопада 1999 року. З огляду на цейтнот проект прийнято без обговорення.

Під завісу засідання керівник фракції ПСПУ В. Марченко оголосив з трибуни, що три члени партії, які всупереч узгодженій позиції віддали свої голоси за В. Ющенка, виключені з фракції.

Іван ДМИТРЕНКО.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Думки з приводу

Віктор ЮЩЕНКО, Прем'єр-міністр України:

— Я вдячний за кожну фразу і оцінку, які сьогодні пролунали в парламенті. Це буде серйозним кроком до політичної коаліції, а кількість голосів може слугувати доброю основою для рішучої політики на всіх напрямах. Я очолив уряд у найскладніший період історії України. Потрібно надзвичайно багато особистих і коаліційних зусиль. Команда уряду — це команда жертовників, які мають відмовитися від багатьох благ, розуміти, що інколи почуватимеш себе психологічно дискомфортно. До цього треба бути готовим.

Головна тема найближчого часу — без політичних консолідацій, формування парламентської більшості і механізму політичної відповідальності за дії виконавчої влади навіть прекрасний уряд летітиме з одним крилом.

Новий склад уряду буде сформовано найближчим часом, а бюджет 2000 року, на мою думку, Верховна Рада розглядатиме 4—10 січня.

Замість позачергового пленарного засідання — прес-конференція

Депутатська більшість Верховної Ради Криму 21 грудня відмовилася від проведення позачергового пленарного засідання.

Як пояснив на прес-конференції лідер фракції «Злагода» Анатолій Гриценко, потреба в ньому відпала. Адже одне з головних питань порядку денного — про звільнення від посадових обов'язків членів Президії ВР АРК — на попередньому засіданні в цій частині було реалізовано. Президію рішенням більшості депутатів відправлено у відставку.

Тому депутати ВР автономії на вчорашньому засіданні 51 голосом ухвалили рішення про необхідність проведення позачергової сесії кримського парламенту. На ній передбачено розглянути три питання — про формування нового складу Президії ВР АРК, про відміну прийнятих парламентом нормативно-правових актів, що суперечать законам України, і затвердження нового Регламенту. Його проект обговорюють у фракціях «Злагода» і «Республіка». Нині, за словами Анатолія Гриценка, в них тривають консультації та узгодження дати проведення позачергової сесії.

З висновками трьох експертів Верховної Ради України про неправомірність рішень парламентської більшості виступаючий не погоджується. Проте він визнав правомірність зауваження про те, що «відповідно до закону ВР АРК рішення підписує її голова». Доповідач запевнив, що прийняті документи з урахуванням чинного Регламенту будуть підписані новим головою парламенту протягом 14 днів, а отже «не має жодної юридичної сили». Бо за Конституцією Криму рішення Верховної Ради автономії скасовує і зупиняє Президент України з одночасним направленням до Конституційного Суду.

А. Гриценко запевнив: більшість депутатів вважає події у ВР АРК не загальнокримською, а внутріпарламентською проблемою. А що на неї немає реакції Президента, бо «немає і надзвичайної ситуації в Криму».

Віктор ХОМЕНКО.

Надходить ера нового прем'єра!

Наш порятунок — у єдності

Гріх не думати про очевидне

(Початок на 1-й стор.).

А коли навіть західноєвропейські багаті ідуть на спілку, то вже слов'янським країнам, які споріднені і етнічно, і культурно, і навіть цивілізаційно, задавалося б, сам Бог велів прагнути до інтеграції. Тим паче, що наш історичний поступ дещо відхилився від второваної дороги світового розвою.

Підтвердженням цього слугують хоча б такі факти. За останні 50 років у всіх слов'янських країнах двічі, по суті, докорінно змінювався державний лад, вчинялися не завжди вдалі внутрішні перебудови. І хоча ці «переоркестровки» державного ладу позірно відбувалися мирно, насправді вони супроводжувалися глибокими потрясіннями в усіх сферах життя. Таких раптових і руйнівних процесів, таких глибоких кризових зрушень за вельми короткий проміжок історії не зазнав жоден регіон світу.

Унаслідок цього, а найперше в результаті раптового розриву десятиліттями налагоджуваних господарських і духовних зв'язків, зокрема й з Росією, яка має величезні імпортно-експортні можливості, економіка слов'янських країн так зруйнована, що її відкинуто на багато років назад.

Борозна економічного, а певною мірою і політичного характеру, яка й раніше розмежовувала слов'янські країни з розвиненими державами світу, стала ще глибша. Це особливо вочевидь проглядається у всеєвропейському контексті.

Сучасна Європа в економічному плані розділена на два стани. Західна — регіон високих технологій, зростаючої продуктивності праці, пристойного рівня життя значної частини населення. Східна, де в основному розташовані слов'янські країни, зокрема й пострадянські, — то регіон із відносно низькими технологіями, анемічною продуктивністю праці, низьким рівнем життя основної маси громадян.

За таких умов місця слов'янським країнам на ринках Західної Європи немає чи майже немає, оскільки їй не потрібні сильні й економічно розвинені конкуренти. Західні гранди хотіли б мати нас лише за постачальників дешевої сировини для своєї промисловості, за невичерпний резервуар майже дармової робочої та інтелектуальної сили; котру вони воліли б використовувати на важких, брудних і небезпечних роботах. Що ми вже й нині спостерігаємо. Ми їх цікавимо як неосяжний та вельми зручний ринок для збуту товарів, які вже не мають попиту ні в їхніх, ні в інших країнах.

І треба визнати: їм це поки що вдається. Всі слов'янські держави, по суті, за безцінь вивозять не готові вироби, а сировину в західні країни, імпортуючи навзамін за надміру високими цінами залежані, зужиті, а часто й небезпечні для споживання товари.

Отже, ми, вважай, підгодовуємо і без того багаті країни Заходу, збіднюючи до краю свої власні, гальмуючи і руйнуючи вітчизняне виробництво. Якщо така політика вестиметься й далі, то незабаром слов'янський регіон потрапить у ще важчу економічну кабалу.

Отож, аби вийти з нинішнього кризового становища, нам украй необхідно круто змінити економічну політику. Не пориваючи і не скорочуючи господарських зв'язків з країнами Заходу і Сходу, основну надію треба все-таки покладати на власні можливості, які в усіх слов'янських країнах майже тотожні. Саме тут — найважливіші для нас джерела сировини і ринки збуту.

Для пожвавлення інтеграційних процесів слід максимально розширювати та поглиблювати економічну співпрацю в усіх сферах життя. Задля цього, не гаючи часу, потрібно створити щось на зразок економічного союзу незалежних слов'янських країн, який аніскільки не обмежуватиме суверенітету жодної з них.

Укладений на добровільній основі, союз міг би координувати економічні можливості всього регіону, забезпечуючи вихід на більш високий рівень розвитку та сприяючи у найближчому майбутньому започаткуванню справді єдиної Європи, в якій би слов'янські країни не втратили історичної самобутності, традицій і звичаїв, що складалися віками, своїх мов, релігій, не розчинилися б у чужому для їхнього менталітету західноєвропейському цивілізаційному середовищі.

Нині ж Європейський союз, грубо втручаючись у внутрішні справи наших країн, в ультимативній формі диктує, що і як нам чинити, куди і як нам іти, вимагає реформування всього державного ладу відповідно до своїх стандартів, усунення від влади «незручних» всенародно обраних президентів та інших державних діячів (Югославія, Білорусь) і навіть виділяє для здійснення таких антидемократичних акцій значні кошти.

Вступ на таких умовах до Європейського союзу та його структур означав би майже цілковиту втрату незалежності й усього того, що характеризує слов'ян як окрему етнічно споріднену сім'ю народів. Отож деяким нашим чоловим, перш аніж кинутися в обійми Європейського союзу та йому подібних, слід добре подумати про майбутню долю і своїх народів, і слов'янства взагалі.

Правляча еліта західних грандів вважала та й нині вважає, що на нас можна не зважати не лише в економічному, а й у політичному сенсі. Гітлер вичитував своїм: «Якщо ви, німці, не зуміли перемогти навіть слов'ян, то ви самі не заслуговуєте права на життя». Оцим «навіть» щодо слов'ян сказано все. Подібне проглядається у відносинах провідних держав Заходу зі слов'янськими й нині. Вони прагнуть, максимально знесиливши, нав'язати нам цілковиту економічну і політичну залежність, перетворити на свій економічний та інтелектуальний додаток.

На підтвердження цього наведемо кілька фактів. У багатьох країн — членів НАТО є свої «Косово». Є вони, скажімо, в Англії чи в Туреччині. І що ж? НАТО скидати бомби на ці держави не збирається. Альянс вважає, що то їхня внутрішня справа. Але досить було з'явитися таким само, чи приблизно таким, проблемам у провінції Косово, як НАТО заговорив геть іншою мовою.

Дехто з «миротворців» твердив, що в Косово небезпечніше, ніж в Англії чи Туреччині, відтак альтернативи силовим методам, мовляв, не було. Та якщо така необхідність і справді визрівала, то Рада Безпеки ООН мала б видати на миротворчу місію відповідний мандат. Причому не обов'язково країнам НАТО.

Нічого схожого! Без будь-яких повноважень від Ради Безпеки, без погодження з ООН узагалі альянс вчинив варварський напад на суверенну Югославію. Причому знищував усе, що потрапляло під руку його «доблесних миротворців», у тому числі й тисячі мирних громадян.

Річ тут не в гостроті косовських подій, які, вочевидь, виникли і старанними деяких західних країн, а в зовсім іншому. Стратегів НАТО не влаштовувала досить потужна слов'янська країна, та ще й на Балканах, котрі в усі часи були зоною зазіхань західних країн.

Югославія ніколи не схиляла голови перед агресорами. З перших днів фашистської окупації народ створив майже мільйонну армію, завдаючи нищівних ударів окупантам. За масштабами і жорстокістю двобою, що точився на території Югославії в роки II світової війни, це був, по суті, ще один південний фронт проти фашизму.

Югославія вийшла з II світової зміцнілою з військової точки зору, з могутнім міжнародним авторитетом. Вона стала одним із головних засновників та чолових всесвітнього руху неприєднання. Такий злет не вписувався в плани Заходу. Він вирішив якщо й не звести зі світу «незручну» країну, то хоча б максимально знесилити, перетворивши її на слухняну маріонетку на Балканах, на плацдарм для подальшого проникнення на південний схід Європи та Близький Схід. Ось у чому суть недавніх подій: спочатку розшматували Югославію, а потім, під приводом захисту албанців, розпочали методичне знищення її узагалі.

Не треба бути ясновидцем, аби здогадатися, що і після вгамування косовської пожежі вони не залишать цю слов'янську країну в спокої доти, доки не розчленують її на ще дрібніші, не спроможні до самостійного захисту утворення.

Жодна з країн НАТО не засудила розбійницьких дій альянсу і не висловилася на підтримку жертви агресії. Слов'янські народи зобов'язані зробити з усього цього далекосяжні висновки. Адже якщо не сьогодні, то в майбутньому вони можуть одержати свої «Косово». Це стосується й України. Історія повторюється. І те, що нині здається остаточно вирішеним, узавтра може виявитися лише початком. Це передовсім стосується кордонів слов'янських країн, котрі впродовж століть змінювалися неодноразово. І чи є гарантія їхньої непорушності в майбутньому?

Те саме питання стосується й України, значна частина земель якої свого часу входила до Польщі, Угорщини, Румунії, Туреччини. Адже остаточно територія і кордони України визначилися тільки завдяки зусиллям Радянського Союзу, що гарантував її цілісність і неподільність.

А тепер, коли Україна «суверенно і добровільно» відмовилася від ядерної зброї, котра хоч якось відлякувала зазіхачів, становище різко змінилося. Вона стала третьорядною, ослабленою з усіх поглядів країною, перед якою без особливого ризику можна ставити будь-які проблеми — аж до територіальних. Румунія вже ставила, до того ж — неодноразово. Польща та Угорщина на офіційному рівні їх не порушують, але на побутовому голоси про повернення земель у цих країнах лунають дедалі частіше й гучніше. Однозначно з цього приводу висловилася і Туреччина, глава уряду якої нещодавно заявив, що кінцевою метою його зовнішньополітичної діяльності є повернення в межі турецької держави усіх тих земель, які належали їй у XVII—XVIII століттях. Чи не вчувається тут натяк на Крим?

З огляду на це нам конче необхідно пильно дбати про свою безпеку. Сподіватися на парасольку НАТО — марна справа. На прикладі Югославії бачимо, як «піклується» альянс про життя і долю слов'янських народів.

Отож чи не настав час подумати про створення союзу незалежних слов'янських країн, котрий, підтримуючи мирні відносини з НАТО, разом з тим обстоював би свої власні інтереси? Така оборонна взаємопідтримка не суперечить принципам ООН.

Ми не закликаємо до створення федерації чи конфедерації, до верховенства якоїсь однієї країни над іншими. Йдеться лише про спільне убезпечення слов'янського світу як окремої етнічно спорідненої спільності. Коли б ми вже сьогодні мали щось подібне, чергової югославської трагедії не сталося б.

Останніми роками в пресі різних країн, зокрема й України, з'являється чимало статей, автори яких, не обтяжуючи себе доказами, кидають тінь на минуле та сучасне слов'ян. Спекулюючи на окремих фактах з I світової та балканських воєн, коли слов'яни опинилися по різні боки барикад, роблять висновки, що вони, мовляв, не мали і не мають нічого спільного, а тому й не варто закликати їх до консолідації. Але хоч би як намагалися недруги заперечувати слов'янську спільність, це — справа марна. Історія, врешті-решт, відводе право бути такою, якою була насправді.

У чому ж полягає правда про слов'ян, хто вони, яке їхнє місце в історії людства? У невеликій статті відповісти на це запитання неможливо, та ми й не ставили перед собою такої мети. Скажемо лише, що слов'яни — велика родина, коріння якої переплітається у глибині віків. Кожен із цієї родини усвідомлює спільність свого походження з іншими родинами, схожість умов життя, однотипність притаманних лише їм внутрішніх і зовнішніх проблем, розв'язувати які можливо лише спільними зусиллями.

Історія свідчить: слов'яни тому й залишили такий помітний слід в історичному процесі, що завжди в найскладніших ситуаціях були єдині, допомагаючи одне одному. Південні надавали притулок у тяжкі часи східним, а ті, у свою чергу, відповідали тим само побратимам півдня й заходу.

Значну роль у зближенні слов'ян відіграло утвердження православного християнства. Воно сприяло зміцненню духовних основ східного і південного слов'янства на довгі століття, що позитивно позначилося на єдності дій в усіх інших сферах життя, зокрема й в обороні своїх рубежів від численних ворогів. Саме слов'яни в середині XIII століття ціною величезних жертв зупинили просування на Захід азійських орд і врятували від поневолення народи всієї Європи. Пізніше (1410 р.) спільними силами під Грюнвальдом розгромили тевтонців, які теж загрожували не лише слов'янським народам. У XVIII ст. слов'яни поклали край пануванню оттоманців у Східній Європі і на Балканах.

Саме слов'янські народи відіграли вирішальну роль у розгромі німецького фашизму і врятували світову цивілізацію в найжахливішій, найкровопролитнішій війні з тих, які знало людство, і цим заслужили повагу і шану всіх народів Землі.

По війні тільки завдяки єдності слов'янським народам вдалося зберегти територіальну цілісність та незалежність своїх країн.

У слов'ян своя особлива історія, своє особливе становище, і без єдності їм не обійтися. І дуже шкода, що під впливом і тиском хазяїв нового світопорядку ця життєво необхідна єдність дещо похитнулася.

Для роздумів читачів нагадаємо ще й таке: за останнє десятиліття на наших очах, по суті, зникли з політичної карти три країни, де переважав слов'янський етнос, — Радянський Союз, Чехословаччина, Югославія.

Судячи з логіки подій, можливі ще й нові розколи та сегментування окремих їх частин. Залишається тільки гадати, котра зі слов'янських країн перша на черзі.

А тепер замислимося: чому цей розвальний процес охопив передовсім слов'янські країни?

Минуть роки, і якщо не ми, то наші нащадки дізнаються про ці розвали такі таємниці, про які ми нині й думати не наважуємось.

Ми віримо, що, попри всю могутність і підступність міжнародних темних сил, які хотіли б поховати саму ідею єдності назавжди, слов'яни зуміють захистити і зберегти себе на всі віки. Посутню допомогу у виборі шляхів економічного та політичного розвитку, у розв'язанні численних конкретних проблем перехідного періоду може надати нещодавно створена в Києві Міжнародна Слов'янська академія наук.

Гаряче підтримали заснування цієї інституції як загальнослов'янського наукового і культурного центру в своїх вітальних листах найповажніші урядовці України. Підкреслювалось, що створення академії не є випадковим явищем, що воно викликане історичною необхідністю, вимогою часу і повністю відповідає інтеграційним процесам, котрі відбуваються у світі. Висловлювалася надія, що академія зробить свій вагомий внесок у зміцнення дружби та співпраці між усіма братніми народами.

Щойно утворена Міжнародна Слов'янська академія наук уже зібрала під свої знамена знаних учених-славістів України, інших слов'янських, і не тільки, країн і готова надавати всебічну допомогу, особливо у розв'язанні найскладніших наукових проблем.

На завершення скажемо: дорогі побратими-слов'яни, ми завжди були єдині, коли над нами нависала смертельна загроза. Не чекаймо чергових лихих годин, будьмо єдині завжди! Пам'ятаймо, що сила слов'ян і гарантія їхнього щасливого майбуття — в єдності!

К. ДЖЕДЖУЛА,
президент Міжнародної Слов'янської академії наук, доктор історичних наук, професор, заслужений діяч науки України, заслужений працівник культури України;
В. КОРОЛЬ,
академік Міжнародної Слов'янської академії наук, доктор історичних наук, професор кафедри історії України Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка;
Б. ОЛІЙНИК,
академік Національної академії наук України, академік Міжнародної Слов'янської академії наук, голова Комітету Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з країнами СНД, голова Українського фонду культури, письменник;
О. ТКАЧЕНКО,
академік Міжнародної Слов'янської академії наук, академік Академії природничих наук Росії, Голова Верховної Ради України;
П. ТОЛОЧКО,
академік Національної академії наук України, академік Міжнародної Слов'янської академії наук, перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти.

Ідеться про спільне убезпечення слов'янського світу

Хроніка. Факти. Події

✔ Київ

Висновки Венеціанської комісії невтішні

Обговорення експертних оцінок проекту закону України «Про судоустрій» відбулося на черговому пленарному засіданні Європейської комісії «За демократію через право» (відомішу під назвою Венеціанська комісія). Наш законопроект аналізували міністр юстиції Польщі Ханна Сухоцька і глави верховних судів Мальти та Ісландії Джозеф Пуллічино і Хьйортур Торфасон. За словами віце-президента комісії, народного депутата України Сергія Головатого (він був присутній на засіданні), загальний висновок невтішний: проект не досяг головної мети — базування системи судів і судової системи на засадах, визначених Конституцією України. Основні застереження експертів стосуються питань розподілу адміністративних та власне судових функцій суддів, системи їх підготовки, порядку їх призначення, доцільності збереження арбітражних і військових судів, ефективності судового самоврядування. Оскільки прийняття закону про судоустрій — одне із зобов'язань України перед Радою Європи, то висновки Венеціанської комісії буде враховано під час обговорення «українського» питання в січні на сесії Парламентської Асамблеї РЄ.

✔ Страсбург

До відома фанатів-хуліганів

Україна підписала Європейську конвенцію з безпеки спортивних заходів — зокрема, футбольних матчів. Про це повідомила прес-служба Ради Європи. Підпис під документом поставив постійний представник нашої держави в цій організації Олександр Купчишин. Конвенція передбачає тісну співпрацю сил охорони правопорядку країн—членів РЄ під час спортивних заходів, переслідування та покарання правопорушників, жорсткий контроль за продажем квитків, сувора заборона на продаж алкоголю під час заходів.

✔ Єреван

Звична справа

Дату чергового саміту може бути змінено. Пропозицію про проведення його 25 січня 2000 року в Москві представлено на розгляд голови Ради глав держав Співдружності Борису Єльцину. Як повідомив на брифінгу в Єревані секретар СНД Юрій Яров, записку такого змісту він передав Б. Єльцину, оскільки запланована раніше дата — 20 січня — не влаштовувала азербайджанську сторону. За словами Ю. Ярова, 25 січня підходить усім главам СНД.

✔ Коломбо

Гарне ім'я, непогана посада

За повідомленнями, що надійшли зі Шрі-Ланки, Чандрика Кумаратунге перемогла на президентських виборах, які відбулися там. Тим самим вона зберегла за собою пост глави держави.

✔ Джакарта

Землетрус. Паніка. Жертв, на щастя, немає

Землетрус силою 6 балів за шкалою Ріхтера зареєстровано в Індонезії. Епіцентр був в Індійському океані, приблизно за 50 км від південно-західного краю острова Ява. У населених пунктах, а також у столиці країни Джакарті, десятки тисяч людей у паніці покинули будинки, готелі. За даними влади, жертв немає, проте в багатьох місцях є руйнування, подекуди перервано електропостачання.

✔ Фотофакт

Різдвяні та новорічні свята не чужі й для президентів: треба подумати про подарунки, покупки. Президент США Білл Клінтон розв'язує цю проблему, не виходячи з Овального кабінету Білого дому, — за допомогою Інтернету.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.
Фото АП.

Уроки з антикомунізму та бінокль

Сказати, що Фестиваль корейського кіно, який днями відбувся в Києві, став потрясінням, не можна. Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Корея в Україні Канг Пін Тек попереджав, що для показу відібрали три найкращі картини зі знятих у Кореї останніми роками. Але посол — певно, зі скромності — не сказав, що їх можна назвати і одними з найкращих, які знято останніми роками у світі. Отож, повторю, це було не потрясіння, але велике відкриття.

Ще раз підтвердилося правило: коли розвивається економіка, розвивається й культура. Кіностудії працюють, фільми їдуть на кінофестивалі в Канни, Венецію, Берлін, Москву і одержують призи. Після чого посол цієї країни має цілковите право заявити, що «пишається» ними.

Найяскравіше враження залишив призер Каннського фестивалю «Весна в моєму рідному місті» (1998 р.) режисера Лі Кванг Мо. Це історичний фільм, присвячений найтрагічнішим рокам у сучасній історії країни: 50-ті — війна між Півднем і Північчю. Але про те, що десь стріляють, тривають переговори про перемир'я, ми дізнаємося з коротких титрів. А в невеличкому містечку, більше схожому на село, триває своє життя. Неподалік американська база. Про неї нагадують лише американський офіцер-янкі, котрий часто зазирає на старий млин, аби займатися плотськими утіхами, і постійні розмови хлопчаків: що їхні батьки роблять у янкі? Саме хлопчаки — головні герої фільму: на уроках з антикомунізму їх навчають ненависті. На старому млині, підглядаючи у шпарину, вони осягають ази дорослого життя. Але, схоже, ні першим, ні другим вони не дуже переймаються. Їх вабить... офіцерський бінокль. І запитання «почали вже?» (займатися сексом) лунає лише як пароль, що означає: шлях до американської машини вільний, а там... заповітний бінокль. Вони полюбляють дивитися вдалину, але до реальності їх повертають перші дитячі трагедії, які в масштабах великої країни видаються такими дрібними...

Один із глядачів після перегляду фільму зазначив: це дуже корейський фільм, у ньому справжня корейська філософія. У чому вона полягає — не уточнював. Напевно, мав на увазі незламну віру в те, що завтра буде новий день. І він обов'язково буде кращий.

Наталя ФІЛІПЧУК.

«Київська ініціатива» і нелегальна імміграція: хто кого?

Останнім часом ситуація з нелегальною імміграцією у нашій країні стала справжньою проблемою. Статистика вражає: протягом 11 місяців цього року на наших кордонах затримано 14 тисяч нелегалів. За різними підрахунками нині в Україні нелегально перебуває від 700 тисяч до мільйона громадян інших держав. Лише у Києві — більш як 50 тисяч. Поступово наша країна перетворюється з країни-транзиту на країну-призначення. І сприяють цьому зовсім не кращі соціально-економічні показники, а те, що західний кордон значно жорсткіший за східний чи північний. Про все це йшлося на прес-конференції, головна тема якої — реалізація «Київської ініціативи». Ця програма покликана покласти край нинішній ситуації. З нею було ознайомлено представників дипломатичних відомств зарубіжних країн.

За словами заступника голови держкомкордону Володимира Дордюка та заступника міністра закордонних справ України Олександра Майданника, нині діюча система європейського співробітництва не сприяє розв'язанню проблем нелегальної імміграції, які постали перед нашою державою. Ініціатива України полягає в тому, що до подолання цієї проблеми слід залучити не лише країни, куди нелегали прагнуть потрапити, чи транзитні країни, а й держави, звідки іммігранти прибувають.

Щоправда, конкретного результату від «ініціативи» доведеться почекати. Мета нинішньої зустрічі, на якій були присутні представники понад 50 країн та багатьох міжнародних організацій, ознайомити із загальним станом нелегальної імміграції та зацікавити країни взяти участь у боротьбі з нею. За два—три місяці, вважає Володимир Дордюк, можна буде домогтися вдосконалення нормативно-правових баз, розробити практичні заходи, відпрацювати систему депортації. Заступник голови держкомкордону стверджує, що лише дві третини потоку нелегалів вдається затримати на наших східних кордонах. А на захід просочуються одиниці. Та, втрачаючи можливість прорватися до західних держав, мігранти осідають в Україні. За останній рік припинено діяльність понад 108 нелегальних каналів. Найпоширеніший з них, до речі, приїзд до нас на навчання.

— Нині цей шлях прикрито, — каже Олександр Майданник. — Ми ретельно перевіряємо навчальні заклади, вимагаємо сплатити страхування та мати при собі зворотний квиток. І цей спосіб не єдиний.

Головна проблема полягає в тому, що діяльність нелегальної міграції координують міжнародні злочинні синдикати. Зростання попиту та прибутковість цього бізнесу поставили його на третє — після торгівлі зброєю та наркотиками — місце. Українські дипломати та прикордонники вважають: саме «Київська ініціатива» розширить масштаби співробітництва та об'єднає країни для протидії міжнародній міграції. Як заявив Володимир Дордюк, дехто з послів уже неофіційно висловив зацікавленість цим проектом.

Андрій ЮРИЧКО.

Легко бути чесним, коли незалежний

Не питай «А судді хто?», подумай — чиї вони?

Аналогії — судоустрій

Днями в польсько-українському прес-клубі «Партнерство за реформи» відбулася дуже цікава дискусія. Обговорювали актуальні проблеми правової реформи в Польщі та Україні. Щодо нашої країни, то з боку Ради Європи регулярно лунають зауваження з приводу відсутності реформ у цій галузі. Також у Європі вважають, що третя — судова — гілка влади не є, як їй належить, міцна. А головне — незалежна.

Правда, як зауважив міністр уряду Польщі Яцек Тайлор, у Польщі теж дехто вважає, що судову систему країни знищено. Але таких — меншість. Більшість критикує уряд і законодавців за те, що реформування просувається, на їхню думку, не дуже швидко.

Справді, реформа розпочалася з так званих «м'яких змін», котрі, проте, 1989 року стали «різкішими». Наприклад, судді отримали гарантію, що їх не можна звільнити з посади за вимогою високих чиновників. А ось хто і яку посаду обійматиме, нині вирішує сама суддівська громада. Крайова судова влада пропонує претендентів і на посаду Верховного судді, якого затверджує президент. Також з'явився судовий імунітет: без згоди суду суддів не можна притягнути до судової відповідальності (тільки до адміністративної). Ніхто не має права «підказувати» судді, який вирок винести. Водночас судді зобов'язуються відмовитися від участі в політичному житті країни і членства в партіях. Також вони не мають права суміщати роботу з іншою... У Польщі вважають, що таким прогресом уже можна пишатися. Адже часи, коли третя гілка влади цілком залежала від центру, не така вже й давня історія.

Приміром, в іншому куточку світу, в Японії, реформа відбулася кілька десятиліть тому. І нині в країні скарг на судову владу практично немає. Очолює її Верховний суд. Головного суддю за поданням уряду призначає імператор. Інших 14 суддів вибирає кабмін. Проте їх подальша доля залежить від звичайних виборців. Кожні 10 років одночасно з виборами до нижньої палати парламенту японці голосують «за» чи «проти» конкретного судді (за всім складом суду). У разі, якщо суддя одержав більше «проти», аніж «за», він іде у відставку. Іншими словами, вищий суддя над Верховним судом — сплатники податків, за чий рахунок і функціонує ця гілка влади. У компетенції Верховного суду передовсім конституційний контроль. Але він має й інші повноваження: видавати розпорядження для судових інстанцій, ухвалювати акти про судову дисципліну, про управління судами... А рішення з принципових питань судового управління ухвалює спеціальна колегія, що складається з членів Верховного суду і Вищих судів Японії.

У більшості конституцій про судову владу згадують лише коротко. Тому цікавий приклад Бразилії: конституція регулює тут усю судову систему країни, яку складають загальні й деякі види спеціальних судів. Суддями обирають на конкурсній основі зі складу організації адвокатів Бразилії. Одна з вимог — не менш як 10 років стажу. До Федерального верховного суду (11 осіб) призначають за пропозицією президента, проте зі згоди парламенту. Цей суд може змінювати кількість нижчих судів, їх чисельність. А адміністративні й дисциплінарні питання розв'язує особливий орган — магістратура. Слід також зазначити, що суди фінансуються за особливою статтею бюджету, але кошти розподіляють самі судові інстанції: судова влада — адміністративно і фінансово автономна.

Як бачимо, у різних країнах різні системи. Але об'єднує їх те, що судова влада — справді влада. Та якщо Верховний суд країни призначається президентом, кабміном чи парламентом, як він може бути незалежним? У демократичній країні жодному президентові чи прем'єрові не спаде на думку вказувати суддям, яке рішення вони повинні ухвалити. Хоча б тому, що вони взагалі (і слава Богу) не здогадуються, що таке можливе. Адже цілковите додержання законності на всіх рівнях вигідно і законодавчій, і виконавчій владам. Тим паче, що без незалежної третьої гілки влади говорити, що в країні є міцна правова система, — це просто обдурювати себе.

Наталя ОНИЩУК, Андрій ВАСИЛЕНКО.

Енергоринок окупують ділки

Бо їм закон не писаний

— Чи можна електроенергією торгувати, як картоплею?
— Звісно, якщо технічні знання на рівні лопати.
(Замість анекдоту.)

 Актуально

Якщо хтось цікавиться, чим нині найвигідніше торгувати, підказуємо: ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЄЮ. Береш її з оптового ринку і, не соромлячись, спокійнісінько збагачуєшся на перепродажу — людям для забави, собі на радість! Умови для посередників між виробниками і споживачами електроенергії, а також для енергопостачальних компаній склалися рідкісні. У зведеннях Міністерства енергетики фігурує цифра загального споживчого боргу перед галуззю — 8,3 млрд. грн. Грошові надходження від обленерго на загальний розподільчий рахунок оптового ринку електроенергії за вже реалізований товар до смішного малі — лише 5—6% його вартості. А «майстри» енергобізнесу і бровою не ведуть. Ніхто не закликає їх до відповіді за хитромудрі схеми розрахунків в обхід ринкової ціни, ніхто особливо не мучить перевірками господарської діяльності та реального прибутку...
Але чи довго триватиме така сваволя і до чого вона зрештою призведе? Відповідь знайдено в бесіді із Зіновієм БУЦЬО, енергетиком майже з сорокарічним стажем, який очолював галузеві структури від обласного до міністерського рангу і стояв біля витоків реформування енергетики, створення оптового енергоринку.

Про риболовлю в каламутній воді

Дивлячись на те, що відбувається, справді засумніваєшся в правильності обраної нами кілька років тому моделі реформування енергетичного сектора і, зокрема, енергоринку. Якби за цим не стояла праця вчених, фахівців цілої низки міністерств, Антимонопольного комітету, консультантів із США, Англії, Норвегії, Швейцарії та інших країн (координував роботу Світовий банк), можна було б із безтурботною легкістю послатися на нежиттєздатність цієї ринкової ідеї у суворому кліматі нашої перехідної економіки. Мовляв, отакі ми непередбачувані.

Дурниці! Вирахувати нас нескладно. І іноземці це вже зробили. У червні цього року, виступаючи на 9-му німецько-українському симпозіумі "Український енергетичний сектор — ключова галузь економічної трансформації і міжнародного співробітництва", доктор Петра Опітц (німецька консалтингова група з економіки при уряді України) зазначала, що успіхи або невдачі моделі ринкового регулювання можна оцінювати лише в тому разі, якщо досягнуто бодай якогось прогресу у впровадженні основних ринкових правил. Ці правила передусім передбачають суворе дотримання контрактних зобов'язань, у тому числі оплату отриманих послуг і товарів, а також мають на увазі наявність юридичних прав у сторін. Приміром, реалізацію майнової відповідальності, тобто — зупинення поставок дебіторам і розробку законодавчих актів про банкрутство.

На жаль, визнала пані Опітц, в українській економіці ці основні правила не спрацьовують. Проблеми неплатежів та отримання значної частини платежів у негрошовій формі виявилися властивими всім секторам, за винятком роздрібної торгівлі. А загальна законодавча структура досі не змінила, у більшості сфер бізнесу відсутні належні стимули для ефективної діяльності.

Отож виходить майже за Коцюбинським: **модель енергоринку не винна**. За цієї ситуації важко чекати на диво. Тим паче, що за той період, поки розроблялася концепція україно-англійської моделі ринку електроенергії, сформувалася ціла армія противників цієї справи. Хто це був? Підприємці, які вдало зорієнтувалися в загальному хаосі початку 90-х років і налагодили свою, автономну, схему взаємодії з виробниками електроенергії за давальницьким варіантом. Вона мала такий вигляд: паливо і — енергія — товар (продукція заводу) — новозакуплене паливо і — гроші (що спрямовуються повз галузь до кишені власника палива і товару найліквіднішого виробництв). Аж до прийняття в 1997 році Верховною Радою Закону "Про електроенергетику" така схема "годувала" сотні фірм і фірмочок, що заробляли на енергетичній галузі.

Був би привід...

І ось три роки тому статтею 15 Закону «Про електроенергетику» було покладено край ганебній практиці закупівлі комерсантами за прямими договорами переважно дешевої електроенергії атомних електростанцій та «вимивання» з галузі грошових коштів (за електроенергію купували ліквідну продукцію, вигідно її перепродували, часто-густо без відшкодування енергетикам навіть номінальної вартості електроенергії, не кажучи вже про прибутки). Законом обумовлювалося, що електроенергію всіх електростанцій країни продаватимуть до оптового ринку (ОРЕ), створеного у складі Національного диспетчерського центру (НДЦ), який і в дореформений час закуповував електроенергію АЕС і ТЕС, а також надлишки електроенергії теплоелектростанцій виробничих енергооб'єднань. На ОРЕ почала формуватися єдина оптова ціна як середня між дешевою енергією атомних і гідроелектростанцій, дорожчою — теплових електростанцій. Але тільки-но вийшла відповідна постанова Кабміну про роботу оптового ринку і ціну на ньому, з боку опонентів ОРЕ почалися запеклі атаки. І це зрозуміло. Якщо раніше вдавалося скуповувати дешеву електроенергію по 0,8—1,2 цента (розрахунки велися у валюті), то кому захочеться брати те саме по 2,9—3,2 цента за 1 кВт-год? Бізнесмени від енергетики взялися наполегливо шукати для себе лазівки, щоб обійти закон та урядову постанову. Почалися перепостутка та скупка боргів, векселів, продаж з дисконтом енергії атомних станцій для закупівлі ТВЕЛів...

Але попри те, що було знайдено шляхи омріяного заробітку, залишалося палке бажання повернутися до схем, що діяли до 1997 року. Тобто — до прямих договорів, до дешевих (для певних фірм!) цін і, звісно, — до дорожчої електроенергії для всіх інших споживачів. Здійсненню цього, хоч як дивно, міг сприяти... Закон «Про електроенергетику». В його заключних положеннях записано, що Кабінет Міністрів зобов'язаний розробити і внести на розгляд Верховної Ради проект закону про умови функціонування оптового ринку електроенергії. Згідно з визначеною в базовому Законі «Про електроенергетику» концепцією оптовий ринок має створюватися на основі договору між його учасниками. В законі вписано основні положення договору ОРЕ та правила ОРЕ як частини договору. Проте деякі положення потребували розробки механізму їх реалізації, деталізації, уточнення і, нарешті, узаконення статтями прямої дії. Передусім це стосувалося суті самого багатостороннього договору, діяльності Ради ринку, визначення оптової ціни, правил розподілу коштів і фінансової відповідальності за договором. За ідеєю, новий законопроект мав розвинути, доповнити, але не скасовувати правил, визначених уже базовим законом.

А відбулося те, що й мало відбутися в ситуації, коли зачіпають фінансові інтереси фірм, які торгують енергією. Отримавши шанс щось удосконалити, вони свого не упустили. В суспільну свідомість під виглядом лібералізації почала впроваджуватися думка про недієвість і навіть шкідливість оптового ринку електроенергії, про необхідність якщо не скасування цього ринку взагалі, то бодай кардинальної зміни його принципів. Чудовим ґрунтом для проростання зерен недовіри серед споживачів і виробників електроенергії стали неплатежі, що паралізують роботу енергосистеми.

У Верховній Раді розглядалися чотири законопроекти про умови функціонування оптового ринку електроенергії. У них і проявилися два взаємовиключні підходи до організації енергоринку. **Ті, хто не має наміру вдосконалювати і законодавчо затверджувати наявну (за Законом!) систему оптового ринку, читай — розробляти його правила, в тому числі й відповідальності за невиконання зобов'язань за платежами, висловилися за використання системи прямих договорів.**

Хід хитрий, але шлях небезпечний

На перший погляд, прямі договори між виробниками і постачальниками електроенергії — справа вигідна. Та тільки-но починаєш розбиратися, для кого вигідна, хапаєшся за голову. Нещодавно один із розробників альтернативного законопроекту і колишній прихильник прямих договорів, народний депутат України, член Комітету Верховної Ради з питань ТЕК Олексій Кучеренко у пресі так висловився щодо цього: «... не відстоюватиму запропоноване нами раніше рішення про використання системи прямих договорів, бо усвідомив небезпеку застосування такого підходу разом з використанням наявної моделі ринку. ... За нинішніх умов в енергетиці такий підхід призведе до вимивання «дешевої» атомної електроенергії посередниками та енергопостачальними компаніями, і, як наслідок, до значного підвищення ціни на електроенергію для населення, комунальної сфери, сільського господарства, транспорту. Ми просто занапастимо теплову енергетику України».

І все-таки, як відомо, парламент прийняв за основу законопроект, головною ідеєю якого є надання генерувальним енергокомпаніям можливості продавати електроенергію за прямими контрактами безпосередньо її споживачам. Законопроект також передбачає продаж частини електроенергії через спеціально створену корпорацію генерувальних енергокомпаній та окремих учасників енергоринку. Начебто такий захід дає змогу зважити на інтереси і «тепловиків», електроенергія яких щодо собівартості менш приваблива, ніж атомників.

Не беруся нині деталізувати всі нюанси законопроекту, який, до речі, за рішенням парламентаріїв, ще належить доопрацювати з урахуванням усіх альтернативних проектів і тільки після цього подати на розгляд у другому читанні. Скажу лише, що цілком згідний з думкою Олексія Кучеренка про те, що **жодний із варіантів не супроводжувався наданням профільному комітетові техніко-економічних обґрунтувань та аналізу наслідків його впровадження. Крім того, досі не зрозуміло, хто бере на себе відповідальність за впровадження — Кабінет Міністрів чи Верховна Рада, бо прийнятий у першому читанні варіант геть-чисто перекреслює законопроект уряду, розроблений на основі Закону "Про електроенергетику".**

Тривога небезпідставна. Тяганина з прийняттям закону про умови функціонування оптового ринку електроенергії і початок другого кола обговорень на руку лише тим, хто взагалі не зацікавлений у наведенні порядку в енергетиці. Тим часом ситуація з енергозабезпеченням загострилася. Енергосистеми України і Росії нині роз'єднані, частота струму в українській енергомережі знижується і, щоб її утримати на рівні вище 49 Гц, доводиться вдаватися до примусових від'єднань. Становище поглиблюється нестачею запасів вугілля на ТЕС, які, по суті, і є відшкодувальними потужностями для підтримання роботи АЕС у нормальному режимі. Нагадую про це тим, хто забув або просто не знає, що вся наша енергогенерація працює в єдиній системі. І тільки єдина оптова ціна на електроенергію дає змогу врахувати всі експлуатаційні витрати. Заборгованість енергетиків перед постачальниками палива в листопаді збільшилася на 374 млн. грн. і становить у цілому 13958 млн. Але згадаймо, скільки заборгували споживачі електроенергії енергетикам. І досі боржникам закон не писаний...

Тому пропоную не ламати списів, а змінити прийнятий 1997 року закон, щоб він, нарешті, нормально працював.

Записала **Людмила МЕНЖУЛІНА.**

Конкурс

Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв розпочинає підготовку фахівців за проектом «Політичний менеджмент».

Аби надати можливість широкому колу претендентів спробувати свої сили, організовано конкурс. Умови опубліковані у «Голосі України» (№ 237 (2239), 21 грудня 1999 р.).

Друкуємо друге запитання: хто з відомих політиків вперше звернувся до народу країни по радіо і в якому році?

Відповідь надсилайте не пізніше двох днів після публікації факсом (8-044) 573-80-81 або поштою — 252601, Київ, вул. Січневого повстання, 21, корп. 11 (кафедра управління).

Офіційно

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення зміни до статті 1 Закону України «Про ратифікацію Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах, 1959 рік, та Додаткового протоколу 1978 року до Конвенції»

Верховна Рада України *постановляє:*

Статтю 1 Закону України «Про ратифікацію Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах, 1959 рік, та Додаткового протоколу 1978 року до Конвенції» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., №23, ст.130) доповнити новим пунктом 4 такого змісту:

«4) до пункту 1 статті 15:

органами, на які покладаються повноваження згідно з пунктом 1 статті 15 Конвенції, є Міністерство юстиції України (щодо доручень судів) і Генеральна прокуратура України (щодо доручень органів досудового слідства)».

У зв'язку з цим пункти 4 і 5 вважати відповідно пунктами 5 і 6.

Голова Верховної Ради України О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ,
15 грудня 1999 року.
№1298 — XIV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення зміни до статті 1 Закону України «Про ратифікацію Європейської конвенції про видачу правопорушників, 1957 рік, Додаткового протоколу 1975 року та Другого додаткового протоколу 1978 року до Конвенції»

Верховна Рада України *постановляє:*

Статтю 1 Закону України «Про ратифікацію Європейської конвенції про видачу правопорушників, 1957 рік, Додаткового протоколу 1975 року та Другого додаткового протоколу 1978 року до Конвенції» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 23, ст.129) доповнити пунктом 3 такого змісту:

«3) до Другого додаткового протоколу 1978 року:

Україна визначає, що органами, на які покладаються повноваження згідно з пунктом 1 статті 12 Конвенції в редакції Другого додаткового протоколу 1978 року до Конвенції, є Міністерство юстиції України (щодо запитів судів) і Генеральна прокуратура України (щодо запитів органів досудового слідства)».

Голова Верховної Ради України О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ,
15 грудня 1999 року.
№ 1299 — XIV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення зміни до Закону України «Про приєднання України до Європейської конвенції про передачу провадження у кримінальних справах, 1972 рік»

Верховна Рада України *постановляє:*

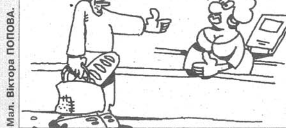
Текст Закону України «Про приєднання України до Європейської конвенції про передачу провадження у кримінальних справах, 1972 рік» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., №31, ст.250) доповнити новим абзацом:

«з такою заявою:

Органами, на які покладаються повноваження згідно з пунктом 1 статті 13 Конвенції, є Міністерство юстиції України (щодо клопотань судів) і Генеральна прокуратура України (щодо клопотань органів досудового слідства)».

Голова Верховної Ради України О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ,
15 грудня 1999 року.
№1300 — XIV.

Мал. Віктора ПОПОВА.

...А Дід Мороз був несправжній

Етикетки свіженькі, а горілка — не дуже

Вас ошукують

У вас сімейне свято, і ви придбали спиртне. А чи придивлялися ви до того, яка дата вказана на етикетці? Не виключено, що й випивка, як Дід Мороз, виявиться несправжня.

Можливо, хтось із читачів почне іронізувати: мовляв, горілка — не молоко, швидко не скисає. У Житомирському обласному управлінні у справах захисту прав споживачів такої думки не поділяють.

Чи справді це так важливо? Робочий день почався тільки годину тому, а на столі в начальника облспоживзахисту Анатолія Ольшевського вже стояло дві пляшки спиртного. Принесли їх покупці, в яких з'явилися сумніви, чи можна ті напої в чарки наливати. Лабораторію цього управління оснащено всім найнеобхіднішим, тож фахівці ще скажуть своє слово. Анатолій Павлович повів до іншого кабінету, де оформлено справжню виставку того, чого на наших прилавках не має бути. Найбільша тут колекція саме алкогольних напоїв.

Після знайомства з цією колекцією навряд чи погодишся перевіряти на собі споживчі якості фальшивої горілки. От для цього і треба дивитися на етикетку та дату виготовлення. На Житомирському лікеро-горілчаному, між іншим, узагалі вирішили через кожні півроку змінювати дизайн етикеток. Шукають також інші способи, як убезпечитися від підробок.

Почалося все з того, що з'явилися нарікання на якість продукції цього підприємства. Під час перевірок облспоживзахист знайшов тих, хто реалізовував саморобку під маркою ЖЛГЗ, а податкова міліція вийшла і на виробників. «Цех» був у одному з житомирських приватних будинків, а заправляли всім троє громадян Вірменії та один українець. Технологія надзвичайно проста: закуповували порожні пляшки з етикетками підприємства, заливали розбавлений водою спирт, поверх закрутки клеїли підроблені акцизні марки. Податкова міліція знайшла на цій «гуральні» 1700 літрів спирту і 670 пляшок готового фальсифікату. Але значно більше вражають масштаби збуту: довжелезний перелік підприємств торгівлі, в числі яких і магазин із обслуговування ветеранів, свідчив про неабиякий організаторський талант фальсифікаторів.

До торговельних підприємств і продавців було застосовано всі передбачені законом штрафи і адмінстягнення, за матеріалами перевірок міськвиконком анулював кілька ліцензій на право здійснення роздрібної торгівлі алкогольними напоями. Утім, ніщо не завадить їм купити ці ліцензії повторно.

Щодо самої четвірки «виробників», то працівники податкової міліції одразу сказали: відбудуться конфіскацією фальсифікату і штрафом, бо суворішої відповідальності за це не передбачено.

А звичайні продукти харчування, виходить, узагалі можна викидати в продаж під чужою маркою без остраху? Працівники облспоживзахисту виявляли на базарі пляшки «Олейни», які важили 770 грамів замість 920, із неприємним смаком, причому не в таких пляшках, у яких випускає свою продукцію відома фірма. Навіть мінеральна вода, з'ясовується, буває фальшива. А в деяких випадках працівники облспоживзахисту сумніваються: це підробка чи тіньова продукція самого підприємства? Встановити, де насправді виготовлено те, чим торгують на базарі, часто просто неможливо.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Бармен — клієнт податківців

Коли виручку ділять на шість...

В Америці сусід до сусіда вітатися перестане, коли дізнається, що той ухилявся від сплати податків. А в нас громадський осуд спрямований почасти не на злісного неплатника податків, а на працівника податкової інспекції.

У перекладі з казахської «Айгуль» — нічна квітка. Бар працює цілодобово. Тут можна смачно, а, головне, недорого поїсти раннього ранку і пізнього вечора.

Господиня «Айгуля» Любов Котляренко вважає, що бути підприємцем означає вміти думати головою і працювати руками. Про себе молода жінка розповіла, що 15 років віддала системі громадського харчування. Коли вирішила піти на самостійний хліб, взяла в оренду підвальне приміщення. Вивезла з нього три вантажні машини непотребу, поміняла сантехніку, сама обштукатурила і задрапувала тканиною стіни. Та щойно підвал перетворився на затишне впорядковане приміщення, дехто почав тиснути на орендодавців, щоб ті віддали «Айгуль» під дегустаційні зали.

Через арбітражний суд свої права відстояли. Здавалося б, тепер можна спокійно працювати і розвиватися. У «Айгулі» хочуть відкрити дитяче кафе. Однак, бідкалася господиня, через непомірні податки, великі суми за комунальні послуги та оренду не вдається поки що окупити навіть затрати на облаштування бару. Ці платежі, сказала Любов Павлівна, становлять 95 відсотків від усього місячного виторгу в барі.

Іншої думки про справи підприємницькі податківці. Не таїна, сказали вони, що у приватних барах, кафе, ресторанах діє подвійна бухгалтерія: одна — для перевіряльних служб, друга — для себе. І не в обсягах податків проблема (вони якраз нині прийнятні), а в нецивілізованості таких підприємців, у їхній совковій психології. «В Америці сусід до сусіда вітатися перестане, коли дізнається, що той ухилявся від сплати податків, — розмірковував на цю тему начальник державної податкової інспекції міста Володимир Коломієць. — А в нас громадський осуд спрямований почасти не на злісного неплатника податків, а на працівника держінспекції. Ухиляння від податків не вважається соромом, ганьбою для підприємця та його родини...»

Начальник відділу оперативного контролю ДПІ Лариса Данько навела кілька прикладів типових порушень законодавства, котрі допускають платники податків. Майже за рік цей відділ здійснив 2234 перевірки і, на жаль, більш як 77 відсотків з перевірених підприємств порушували закон. Хронометражі діяльності підприємств торгівлі виявили кричущі зловживання. Найтиповіші — все те ж горезвісне приховування виручки. Один власник кафе, наприклад, щодня у звітах показував приблизно одну й ту саму суму виторгу — 340—350 гривень. А коли податківці сумлінно попрацювали у нього цілий день, фіксуючи кожного відвідувача і витрачені ним у кафе кошти, сума виручки «підскочила» у шість разів і становила 2 тисячі 540 гривень! У касі іншого бару, який працював цілодобово, виявили 600 «зайвих» гривень.

— Мені щодня працівники відділу приносять акти про порушення закону суб'єктами підприємницької діяльності, — розповіла Лариса Данько. — Люди в нас ще не звикли до порядку, до законослухняності.

Мов гриби після дощу, виросли в Черкасах, як і в інших великих і малих містах, затишні кафе, бари, ресторани. Звичайно, в цьому є і великий «плюс». Вони нарешті «поховали» брудний, набридлий усім «общепіт». Приємно, що і більшість власників цих закладів, з усього видно, люди не бідні. Вони мають гарні квартири, будинки, дорогі авто. Ось тільки зі сплатою податків у більшості з них — проблеми. Як поправити це становище — потрібно дуже добре подумати. І законодавцям також.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

Стрижуть дешево і несердито

Років сім тому, до початку комерціалізації сфери послуг, у Рівному налічувалося 24 перукарні. Нині їх — шість десятків. І це за ситуації, коли, зважаючи на суцільне безгрошів'я, стало «модним» самообслуговування: зять, приміром, стриже тещу (чи навпаки), а кум — кума.

Кількість перукарень, отже, зростає. А якість обслуговування? І якість, на щастя, також. Інакше чим привабити клієнта? Потрібно йому й чистеньку накидочку запропонувати, а не багато разів уживаного «їжака», і гребінчика помити та ватою біленькою протерти, і підлогу тримати чистою, щоб клієнт не переступав через купи зрізаного чужого волосся, і всміхнутися приємно... А ще рівненські перукарі застосовують договірні й пільгові ціни — ветерана, скажімо, можуть підстригти всього за дві гривні. А найголовніше, звичайно, — майстерність перукарів, їх художній смак, фантазія. Демонстрації зачісок, що проводяться у Рівному, засвідчують: працюють у тутешніх перукарнях чудові майстри.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівне.

Корінь зла

ПФЛ, Федерацію футболу мусять очолювати люди, які не мають стосунку до клубного футболу в особистому, майновому, фінансовому планах

Точка зору

Сезон закінчився. Час лічити «курчат». Їх, на жаль, не так уже й багато назбиралося. Невдача (не хотів би застосовувати слово «провал») наших футбольних клубів на євроарені, блідий виступ національної збірної змушують шукати причини того, що відбувається.

Нині лунає чимало різних різких суджень. Хтось злостиво твердить, що винний, мовляв, отой тренер, який завалив роботу в донецькому клубі. Через це й збірна невпевнено грає. Поважний, визнаний авторитет, мало не жива легенда, бурчить з-під насуплених брів: збірна погана, тому й столичний клуб спотикається об найсередніші європейські команди. А голова всього футбольного господарства твердить: лихоманить провідний клуб країни — програє збірна.

Отак утворилася формула: сильний столичний клуб —сильна збірна. І в цьому, гадаю, корінь зла.

Пригадайте, понад десять років тому було створено суперклуб, і на його базі будувалася збірна. Були навіть чималі досягнення: друге місце на чемпіонаті Європи. Відбувалося це на тлі занепаду клубного футболу.

Футбольне господарство було підірвано до такої міри, що виборсатися з ями нинішні спадкоємці колись великого СРСР не можуть і до сьогодні. Тоді, захопивши провідні позиції у збірній країни, прагматик від футболу вибив у решти клубів, крім одного, мотивацію до вдосконалення, пошуку нових, власних шляхів розвитку. А навіщо старатися, адже відомо: граєш у «Динамо» — входиш до складу збірної, їдиш за кордон. А це гроші, престиж. Дивись — і до якогось західного клубу запросять. А не потрапив під крило клубно-збірного тренера, воюй по саратовах-тюменях.

Погляньмо на нинішній стан команд у регіонах України і легко побачимо аналогії. Та за часів існування СРСР керівництво однієї республіканської команди не могло однозначно впливати на весь футбол. У Грузії, Вірменії, Росії з'являлися гарні гравці, амбіційні тренери і зуміли звільнитися від тиску єдиної схеми ведення футбольного господарства. Хоча загальний стан розвитку гри мільйонів було загальмовано на роки.

А тепер в Україні справи стоять іще гірше. Років три-чотири тому у пристойному стані були кілька клубів («Дніпро», «Шахтар», «Чорноморець»), крім «Динамо», а нині столичний клуб — наче самотній подорожній в безлюдній пустелі.

Гадаємо, за нинішньої постановки питання позитивних зрушень дочекаємося не скоро.

Справді, якщо керівництво столичного клубу (ідеться не тільки про тренерський склад, а й про почесних та інших вельми важливих посадових осіб) одночасно виконує провідні ролі (щоб не сказати більше) в управлінні всім футбольним господарством, то годі сподіватися такого самого батьківського піклування за провінційні клуби, як про власне дитятко.

Навіть коли відкинути умисне створення тепличних умов власному клубові, важко психологічно позбутися впливу високих посад.

Федерація футболу, ПФЛ безпосередньо причетні до формування суддівського корпусу, фінансової підтримки клубів, впливають на призначення тренерів, визначають керівництво збірної і багато чого іншого. А тепер поцікавтеся, хто саме стоїть біля керма ПФЛ, має важливі позиції у Федерації футболу.

Гадаємо, обидві ці поважні організації мусять очолювати люди, які не мають стосунку до клубного футболу в особистому, майновому, фінансовому планах.

Адже що відбувається з клубами?

Коли вони виходять на матч з «Динамо», то заздалегідь налаштовуються на поразку. Їм здається (чи, може, так воно і є насправді?), що судді будуть на боці столичних футболістів. Та й у поведінці гравців «Динамо» стосовно суперників відчувається певна зверхність, зневага. До того ж багато хто з молодих футболістів зрозумів просту істину: хочеш вирватися на міжнародний рівень —потрапляй до «Динамо». Звідси шлях до збірної, до зарубіжних клубів. Та й матеріальний стан пристойний.

Більше того, довелося почути таку інформацію, щоправда, ніяк не підтверджену документально, а отже, недостовірну, — що деяким провінційним тренерам доплачують за гравця, якого беруть до столиці з його клубу.

Усе це практично унеможливлює конкуренцію на високому ігровому рівні для найкращої на сьогодні команди країни. Результат ми бачили не раз. Передусім футболісти не готові психологічно. Не зустрічаючи у внутрішньому чемпіонаті належного протистояння, вони губляться, коли агресивний суперник нав'язує власну гру. Справа тут не в одному спортсмені, з вини якого збірна вилетіла з євротурніру, — клуб балансує на межі зриву.

Хибною є, гадаємо, створювана в країні система футбольного господарства. Не може й не повинне все залежати від одного клубу чи від одного тренера. Захворіли його гравці, просто не в формі, легіонерів там чимало, що тоді? Знову звинувачувати якогось тренера, який завалив (на думку керівництва ПФЛ) роботу з якоюсь командою? Ні, і ще раз ні.

Лише приділивши увагу командам з інших міст і не тільки вищого дивізіону, а й усім іншим, від дитячих до першої ліги, можемо розраховувати на відродження. 4—5 сильних клубів — ось підгрунтя футбольного майбутнього.

Погляньмо на Італію, Англію, Німеччину, Іспанію, на матчі їхніх внутрішніх чемпіонатів: За напруженням вони не поступаються, а подекуди й переважають міжнародні. Отам і куються бійцівські характери, майстерність, психологічна витривалість.

Анатолій ФЕДОРІВ.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

«Про продовження дії пункту 6 Постанови Верховної Ради України «Про земельну реформу»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Роботу Кабінету Міністрів України щодо проведення земельної реформи у частині оформлення права власності та користування землею громадян і юридичних осіб визнати незадовільною.

2. Продовжити дію пункту 6 Постанови Верховної Ради України від 18 грудня 1990 року «Про земельну реформу» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 10, ст.100; Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 27, ст. 229; 1998 р., № 16, ст.78) до 1 січня 2004 року.

3. Враховуючи скрутне матеріальне становище більшості громадян України, запропонувати Кабінету Міністрів України вжити заходів щодо зниження вартості робіт при оформленні громадянами права власності та користування землею.

Голова Верховної Ради України О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ,
17 грудня 1999 року.
№ 1312-XIV.

Оголошення

До відома громадськості

Товариство з обмеженою відповідальністю **«Електроплюс»** звернулося до Національної комісії регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії на території України. Поштова адреса: **к. 70, буд. 22, вул. Курчатова, м. Енергодар, Запорізька обл., 71500. Телефон/факс: (06139) 6-23-19.**

Загублене свідоцтво № 32994408 про реєстрацію платника податку на додану вартість **ТОВ «Стефанія»** від 29.09.97 р. вважати не дійсним.

Арбітражний суд (м. Київа, вул. Б. Хмельницького, 44-В) за заявою Державної податкової інспекції у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 7/642-б про визнання банкрутом ТОВ «Обласна продовольча база» (юридична адреса: м. Київ, вул. Тампере, 12), розрахунковий рахунок № 013467111 в АКБ «Легбанк».

Претензії можливих кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражним судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушено справу № 2/1633-21/436 про визнання банкрутом госпрозрахункового медичного центру «Ехінацея» (290032, м. Львів, вул. Дж. Вашингтона, 21 А).

Письмові звернення щодо майнових вимог та умов санації необхідно подати до арбітражного суду не пізніше одного місяця з дня опублікування данного оголошення.

Арбітражним судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушено справу № 2/1631-21/438 про визнання банкрутом відкритого акціонерного товариства «Львівльонопром» (290008, м. Львів, вул. Підвальна, 3).

Письмові звернення щодо майнових вимог та умов санації необхідно подати до арбітражного суду не пізніше одного місяця з дня опублікування данного оголошення.

Арбитражный суд г. Севастополя (99011, г. Севастополь, ул. Суворова, 21) по заявлению Проминвестбанка Украины (Севастопольское отделение — 99011, г. Севастополь, ул. Советская, 9) возбудил дела о банкротстве:

— дело № 20-6/328 о банкротстве ООО Фирма «Рабочая группа Лтд» (99053, г. Севастополь, ул. Чакряна, дом 17), сч. 26004301335703 в Севастопольском отделении Проминвестбанка Украины, МФО 324515, ОКПО 20679695;

— дело № 20-4/344 о банкротстве ЧМП «КВ-Центр» (99029, г. Севастополь, ул. Ген. Острякова, 61), сч. 26001331335676 в Севастопольском отделении Проминвестбанка Украины, МФО 324515, ОКПО 16328866;

— дело № 20-5/361 о банкротстве ЧМП «БИС» (99010, г. Севастополь, ул. Ком. Морозова, 6, кв. 71), сч. 26005301335694 в Севастопольском отделении Проминвестбанка Украины, МФО 324515, ОКПО 22262108.

Претензии кредиторов Арбитражный суд принимает на протяжении месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Одеської області порушив справи про банкрутство № 17-21/6347 від 15.11.99 р. по ПП «Фірма Агро-Юг» (р/р 2600720169001 в Приморському відділенні АК АПБ «Україна» (м. Одеса) та № 17-2/6440 від 25.11.99 р. по ПМП «Агрофірма Алан» (р/р № 260093636 у Акціонерному банку «Південний», МФО 328209).

Всім кредиторам, можливим санаторам в місячний термін з моменту публікації об'яви направляти заяви з майновими вимогами до боржників за адресою: 270032, м. Одеса, проспект Шевченка, 4, Арбітражний суд Одеської області.

До відома громадськості

Відкрите акціонерне товариство «Дніпропетровськгаз» (49044, м. Дніпропетровськ, вул. Шевченка, 2, тел. (0562) 47-17-01 подало до Національної комісії регулювання електроенергетики заяву про видачу ліцензії з транспортування природного і нафтового газу розподільними трубопроводами та ліцензії з постачання природного газу за регульованим тарифом. Місце здійснення заявленої діяльності є територія Дніпропетровської області.

Арбітражний суд м. Київа (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В) за заявою Державної податкової інспекції у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 11/231-б про визнання банкрутом ТОВ ВКФ «МАКО» (юридична адреса: м. Київ, вул. Заслонова, 2 кв. 33), розрахунковий рахунок № 26002863 в АППБ «Аваль».

Претензії можливих кредиторів та санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Донецької області (83105, м. Донецьк-105, бул. Пушкіна, 34) за позовом ВАТ «Донецькавтотранс» порушив справу № 18/159б про визнання банкрутом шахти «Білицька» ДХК «Добропіллявугілля» м. Білицьке (343130, Донецька область, м. Білицьке, р/р 26002200004001 у Агропромбанку м. Добропілля, МФО 334549, код ЗКПО 00175219).

Претензії кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

ВАТ «ІНКОМАК»

запрошує своїх акціонерів на загальні збори, які відбудуться 18 лютого 2000 року о 10 годині за адресою: м. Київ-50, вул. Глибочицька, 72.

Порядок денний:

1. Звіт правління за 1999 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Затвердження річних результатів діяльності.

Довідки за тел. 228-05-44.

Правління.

У зв'язку із закінченням 10.12.1999 р. терміну діяльності ЗАТ «Закритий Інвестиційний Фонд «Перший Український Приватизаційний Фонд», Загальні Збори Засновників ЗАТ «Закритий Інвестиційний Фонд «Перший Український Приватизаційний Фонд» на підставі п. 29 «Положення про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії», затвердженого Указом Президента України від 19 лютого 1994 р. № 55/94 прийняли рішення (протокол № 18 від 10.12.1999 р.) щодо ліквідації ЗАТ «Закритий Інвестиційний фонд «Перший Український Приватизаційний Фонд». Заяви кредиторів ЗАТ «Закритий Інвестиційний Фонд «Перший Український Приватизаційний Фонд» приймаються у терміні з 23 грудня 1999 р. по 27 грудня 1999 р., розрахунки проводяться у терміні з 23 грудня 1999 р. по 31 грудня 1999 р. за адресою: м. Київ, вул. Московська, буд. 7, кім. 25.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Республіканський енергокомплекс» (252087, м. Київ, вул. Уманська, 35. Телефон 241-07-74, 241-07-76, факс 241-07-75) подало до Національної комісії регулювання електроенергетики заяву про видачу ліцензії з постачання природного газу за нерегульованим тарифом за місцем здійснення заявленої діяльності в Україні.

Арбитражным судом Луганской области (348000, г. Луганск, пл. Героев ВОВ, 3-А) возбуждено дело № 11/174Б о банкротстве Мостковского сельского потребительского общества (349831, с. Мостки, Сватовского р-на, Луганской области., ул. Советская, 1, р/с 000460805 в ОСБ № 2842, г. Сватово, МФО 364069, ОКПО 01745156).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня публикации объявления.

У номер

✔ Одеса

Пірати, геть з Причорномор'я!

Одещина стала першим в Україні регіоном, в якому Держкомітет у справах захисту прав споживачів та компанія «Проктер енд Гембл Україна» впроваджують спільний проект «Якість без ризику». Таким чином з Причорномор'я, що має могутні ринки оптового збуту різноманітної продукції, розпочинається розв'язання важливої проблеми захисту споживачів від фальсифікованого товару. Не секрет, що масова реалізація піратської продукції під марками авторитетних фірм завдає величезної шкоди не тільки репутації цих товаровиробників, а й споживачам, економіці держави. Програма передбачає цілу низку заходів. Серед них і створення пересувних експертних лабораторій, оснащених найсучаснішими приладами, які допоможуть виявляти підробки безпосередньо в місцях збуту. А невдовзі антипіратська програма розпочне свій шлях по всій Україні.

✔ Херсон

Коньяк і Нова Каховка — під одним градусом

Знамените місто Коньяк у Франції, яке дало назву відомому напою, і місто Нова Каховка на Херсонщині — на одній, 46-й, паралелі. Прикметно це чи ні, але виноробний завод «Таврія», де викохують трунок таких марок, як «Каховка», «Борисфен», «Таврія» та ін., розташований саме тут. Виробництво вже відсвяткувало своє 70-ліття. Саме до цієї дати випущено першу серію коньяку з назвою «Імперіал», який має 25-річну витримку.

✔ Хмельницький

Під ялинкою — восьмиберезневі подарунки

Хмельницька кондитерська фабрика, очолювана депутатом обласної ради Василем Любовецьким, щороку нарощує обсяги виробництва: у 1999-му вони зросли на 40 відсотків, порівняно з 1998 роком. Завдяки цьому додатково вироблено продукції на суму понад 10 мільйонів гривень. Усього за рік до бюджетів усіх рівнів сплачено понад чотири мільйони гривень.

Сьогодні, коли переважна більшість людей готується до свят, одне з найсолодших підприємств краю працює на день завтрашній. І недаремно під новорічною ялинкою кожна з жінок-трудівниць знайде ще по одному подарунку. Але вже з іншої нагоди — 8 Березня. Бо саме такий виробничий календар підприємства, яке збагачує не тільки себе, а й державу.

✔ Фотофакт

Первісток ГОЕЛРО Штерівська ГРЕС, що поблизу Красного Луча на Луганщині, сьогодні нагадує гори металобрухту.
На знімку: *колись це був машинний зал.*

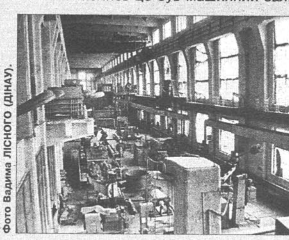

Фото Вадима ЛІСНОГО (ДІНАУ).

Редерер з ... Французького бульвару

Виробництво

Почнемо традиційно: ще наприкінці минулого століття у Франції жив собі нащадок знаменитої родини винаробів Генріх Редерер. І заснував у далекій Одесі завод з виробництва шампанських вин. То був поштовх до розвитку в українському Причорномор'ї виноградарства і виноробства.

А в Москві жили собі (це вже значно пізніше) бонзи, які, хоча самі й полюбляли поліпшувати апетит і настрій за допомогою келихадругого вина, простий люд вирішили відлучити від «шкідливих звичок»: наказали не тільки на Одещині, а й скрізь, куди простягалася їхня влада, понищити виноградники...

Хитрі одесити розсудили, однак, по-своєму: тверезість — то ще не ознака розуму. В результаті до першої медалі, яку на міжнародній виставці здобуло засноване Редерером підприємство за його життя, додали ще 44. Завод, успішно поставляючи до десятка з лишком країн Заходу дорогі шампанські вина типу «Брют», останнім часом налагоджує випуск ігристого (вже не такого дорогого, проте не менш приємного) і для збіднілого вітчизняного споживача. До новорічного столу підприємство з Французького бульвару в Одесі запропонувало кілька новинок вельми привабливого смаку й букета: «Стара Арка», «Одеса-червоне», «Шадре»... Саме їх випуск розширюватимуть у наступні роки...

Головний технолог АП «Одеський завод шампанських вин» Ганна Михайленко, яка не поступається майстерністю самому Редереру, ділиться просто казковими мріями. Щоб, приміром, державні чиновники відновили замовлення на виноградні саджанці з гарантією їх викупу. Та хоча б половину акцизного збору від реалізації винопродукції спрямували на відродження виноградарства. А Верховна Рада прийняла в наступному році закон «Про виноград і вино», який розглядається вже майже чотири роки, і ті самі держчиновники взяли його до неухильного виконання... Отоді побільшало б і у Причорномор'ї, і в інших місцях елітних сортів винограду «піно», «шардоне», «сільванер», «совіньон», «мускатний»... Яких нині так бракує і без яких неможливе ні шампанське, ні інші диво-напої із сонячної ягоди. А вино, це ж загальновідомо, — воно на радість нам дано!

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Під час презентації одеського шампанського в Києві

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Бачить око, та зуб не бере

Наприкінці вересня урядовою постановою було затверджено порядок проведення науково-суспільної експертизи наборів продуктів харчування, непродовольчих товарів і послуг. Мета — визначити прожитковий мінімум громадян, щоб привести у відповідність теоретичну і практичну наповненість середньостатистичного споживчого кошика. За основу було взято так звану межу малозабезпеченості непрацюючого населення та норми Міністерства охорони здоров'я для кризового періоду. Отож, щоб бодай трохи рухатися, кожний з нас має кожного місяця вживати 2 кг м'яса, 15 кг молока і молочних продуктів, 11 кг картоплі, 7 кг овочів, 10 кг хліба та 2 кг цукру.

Нескладною арифметичною дією кожний може підрахувати, яке існування нині веде — порівняно благополучне чи бідне. І втішитися тим, що в законопроекті, прийнятому Верховною Радою тоді ж, у вересні, проти поняття «межа малозабезпеченості» записано цифру 148 грн. на місяць, а не 90 грн., як було в першому півріччі. На жаль, інших утіх нам не запасли, як і не знайдено додаткових 144,5 млн. бюджетних гривень, щоб геть усе населення не відчуло себе бідняками.

Навпаки, переглядаючи реєстри цін за останні два місяці, переконуєшся, що основний стрибок відбувся відразу після президентських виборів, немов у відповідь на добрі обіцянки. Подорожчало практично все. Приміром, у Кіровоградській області, що славилася численними переробними сільгосппідприємствами, ціни перейшли всякі розумні межі. Кілограм цукру коштує майже дві гривні, за десяток яєць просять більш як чотири гривні. Вартість круп і молочних продуктів зросла на 20—30%.

Особлива стаття — хліб. Ціну на нього «відпустили» ще в січні, відмовившись від адміністративного регулювання. Територіальне відділення Антимонопольного комітету України не підписало прийнятий держадміністрацією Кіровоградщини документ про регулювання цін на хліб, посилаючись на те, що в області багато виробників цієї продукції і є конкурентне середовище. Воно, мовляв, усе «відрегулює». Проте вже третього дня після виборів хліб подорожчав на 15—20%. А зерно, як відомо, — удвічі. Хлібопекарні сьогодні працюють собі на шкоду. І зрозуміло, що надового їхнього ентузіазму не стане. Отже, хліб дорожчатиме. Міський голова Кіровограда Олександр Нікулін вважає, що в усьому винна недосконалість концепції так званого регіонального замовлення, що його попереднє керівництво області сприйняло як допомогу сільгоспвиробникам і не забезпечило потреби населення. Під регіональне замовлення зібрано лише 50% від запланованої кількості зерна, та й то невідомо, куди поділося...

Куди саме дівається зерно, схоже, краще знають кримчани. Тут у держінспекції з контролю за цінами ведеться їх постійний моніторинг. Порівняно із серпнем, пшеничне зерно з 30—35 копійок подорожчало до 50 копійок, кілограм гречки з 2,60—3,70 грн. почав коштувати 3,80—4,10 грн. Рис подорожчав до 4 грн. за кілограм. Уряд автономії намагається стримувати зростання цін на хліб, але, за оцінками фахівців, надовго цих «гальм» не вистачить. Зерно, що хлинуло за кордон, утримати на півострові важко. Хто це пропустить вигоду, якщо тонна експортної пшениці коштує 100—120 доларів, а внутрішня ціна в Україні — 75 доларів.

До зими більшість львів'ян не змогли запастися картоплею, бо не встигли уклинитися між численними вояжерами з південних областей. Ті привозили зерно на ринки, безпосередньо в села й міняли на картоплю. Селян такий бартер улаштовував, бо купувати південне зерно, яке подорожчало, їм нема за що. А свого зібрали в області на 50 тис. тонн менше, ніж торік. Середня врожайність — 18 центнерів з гектара. Та городяни всю приналежність натуробміну відчувають нині, коли основні продукти — хліб і картопля — просто випадають з раціону. Мало того, що звичний батон коштує на 10 коп. дорожче, він часто легший від установлених 0,5 кг, а третього дня стає зовсім неїстівним. Місцеві держчиновники вважають, що за постійного зростання цін на енергоносії контролювати ціни на хліб марно. Через нестачу зерна вже простоювали хлібокомбінати у Львові, Стрию... А яких збитків зазнали ті, хто знайшов, з чого пекти, але завадили відключення електроенергії! Отож про якість хліба розмірковувати не доводиться. Одне слово, проблеми чіпляються одна за одну і кінця їм не видно. Натомість добре простежується перспектива населення, яке просто перестає їсти, чи то пак отримувати науково обґрунтований продовольчий мінімум.

За матеріалами власних кореспондентів «ГУ» підготувала Людмила МЕНЖУЛІНА.

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 236694.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311239.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець – Верховна Рада України